

Sygn. akt. IV Ka 841/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy
w składzie:

Przewodniczący SSO Włodzimierz Hilla - sprawozdawca

Sędziowie SO Mariola Urbańska - Trzecka

SO Adam Sygit

Protokolant st. sekr. sądowy Aleksandra Deja - Lis

przy udziale Pauliny Błaszczyńskiej- prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz- Północ del. do Prokuratury Okręgowej w Bydgoszczy

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2013 roku

sprawy **M. M. (1)**

oskarżonego z art. 288§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szubinie VI Zamiejscowy wydział Karny z siedzibą w Nakle nad Notecią

z dnia 29 maja 2013 roku sygn. akt VI K 14/13

uchyla zaskarżony wyrok i ustalając, że przypisany oskarżonemu czyn stanowi wykroczenie z art. 124 § 1 kw, na podst. art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpow postępowanie umarza; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. O. – Kancelaria Adwokacka w N. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym; koszty postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

IV Ka 841/13

UZASADNIENIE

M. M. (1) został oskarżony o to, że 25 marca 2011 roku ok. godz. 14.30 w N.na ulicy (...)w lokalu (...)dokonał uszkodzenia mienia poprzez celowe zrzucenie z lady kasy fiskalnej (...), radia (...)oraz telefonu komórkowego H., w związku z czym powstały w nich trwałe uszkodzenia o łącznej wartości 1.200 zł na szkodę **M. M. (2)**,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Szubinie - VI Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Nakle nad Notecią wyrokiem z 29 maja 2013 r. (sygn. akt VI K 14/13) uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu, przy przyjęciu, że dokonał uszkodzenia rzeczy o nieustalonej łącznie wartości, jednakże nie mniejszej niż 250 zł, tj. czynu z art. 288 § 1 k.k. i za to, na podstawie cyt. przepisu ustawy, wymierzono mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. – warunkowo zawieszono na trzyletni okres próby.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł.

Niniejszy wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcia odnośnie kosztów obrony z urzędu, a także kosztów sądowych w sprawie.

Powyższy wyrok został zaskarżony, w trybie apelacji, przez obrońcę oskarżonego, która, powołując się na podstawy odwoławcze określone w art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k., wyrokowi temu zarzuciła obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

1. art.art. 9, 167 i 366 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy i zaniechanie przeprowadzenia z urzędu dowodów w postaci:

- zwrócenia się do Urzędu Skarbowego w N. o udzielenie informacji na temat zgłoszenia awarii kasy fiskalnej i podjętych w związku z tym czynności,

- zobowiązania pokrzywdzonej do przedłożenia książki kasy, celem zweryfikowania twierdzeń odnośnie charakteru i zakresu uszkodzeń kasy fiskalnej,

- zwrócenie się do serwisanta uprawnionego do obsługi kasy rejestrującej o udzielenie informacji na temat awarii, podjętych w związku z tym czynności i kosztów naprawy,

2. art.art. 4, 7 w zw. z 410 i 424 k.p.k. polegającej na dowolnym, gdyż nie wynikającym z całościowej analizy materiału dowodowego, uznaniu, że oskarżony popełnił zarzucany mu w akcie oskarżenia czyn oraz poczynieniu ustaleń z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy wskazana obraza przepisów procedury w zakresie postępowania dowodowego nie pozwala na przypisanie winy oskarżonemu, które to uchybienia mogły mieć wpływ na treść wyroku.

W konkluzji obrońca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, względnie o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Niniejsza apelacja okazała się zasadna w zakresie, w jakim wywołując w sprawie postępowanie odwoławcze implikowała konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku, uznania, że czyn ów stanowi wykroczenie i umorzenia postępowania z powodu przedawnienia karalności.

Wywody zawarte w apelacji obrońcy okazały się w sprawie bezprzedmiotowe, a to z uwagi na zamianę w okresie postępowania międzyinstancyjnego stanu prawnego, istotnego dla przedmiotowego rozstrzygnięcia merytorycznego.

A mianowicie, mocą przepisu art. 2 pkt 7 ustawy z 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013, poz. 1282), wartość przedmiotu czynu zabronionego rozgraniczającą występki z art. 288 § 1 k.k. od wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. stanowi kwota $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Aktualnie, mocą treści § 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z 14 września 2012 roku w sprawie wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2013 r. (Dz. U. z dnia 17 września 2012 r.), kwota ta od stycznia 2013 roku ustalona została na 1.600 zł. W konsekwencji, $\frac{1}{4}$ jej wysokości stanowi kwotę 400 zł.

Sąd odwoławczy orzekający w niniejszej sprawie stoi na stanowisku, że wartość przedmiotu takowego czynu zabronionego winna być ustalana na moment popełnienia czynu. Ten miał miejsce w październiku 2010 roku. Jednakowoż, z uwagi na to, że w przedmiotowym zakresie przepisy cyt. ustawy, poza określeniem czasu wejścia jej w życie (w tej części dwa tygodnie od jej ogłoszenia, a więc z dniem 9 listopada 2013 roku), nie zawierają

jakichkolwiek przepisów intertemporalnych, należało dojść do wniosku, że brak jest jakiegokolwiek racjonalnego powodu do uznania, iżby w tym zakresie nie miała obowiązywać ta reguła, jaka w systemie prawa karnego statuowana jest treścią przepisu art. 4 § 1 k.k. Jeśli zaś tak, to uznając, że z uwagi na to, iż w chwili obecnej właśnie wspomniana kwota 400 statuuje zaistnienie przestępstwa, ustalona zaskarżonym wyrokiem wartość przedmiotu czynu przyjęta w części dyspozycyjnej wyroku (nie mniejsza niż 250 zł) powoduje konieczność przyjęcia, że mamy do czynienia z wykroczeniem przewidzianym w art. 124 § 1 k.w.

To z kolei implikuje wniosek, że – stosownie do treści przepisu art. 45 § 1 k.w. – karalność przedmiotowego czynu ustala z dniem 23 października 2012 r., rodząc konieczność umorzenia niniejszego postępowania w trybie przepisu art. 5 § 1 pkt 4 k.p.o.w. Taka konstatacja jawi się jako uprawniona tym bardziej, że apelacja w sprawie wywiedziona została wyłącznie na korzyść oskarżonego, wobec czego w sposób oczywisty brak jest możliwości czynienia jakichkolwiek dalszych ustaleń, które mogłyby prowadzić do ustalenia wyższej wartości mienia aniżeli ta, jaką przyjęto w opisie przypisanego wymienionemu czynu.

Rozstrzygnięcie odnośnie kosztów postępowania w sprawie ma swe oparcie w treści przepisu art. 118 § 2 k.p.o.w.